



La inceputul secolului 19, [Germania](#) era formata din 234 de provincii, 51 de orase libere si 1500 de proprietati seniorale independente. In linii mari, aceasta descentralizare administrativa se regasea, in perioada amintita, pe intreg cuprinsul Europei, doar Franta trecand printr-un proces rapid de omogenizare etnica si culturala. Astazi, suntem doar la un pas foarte mic de un stat unic european si, probabil, nu foarte departe de visul globalist al unui guvern mondial. O transformare destul de neplacuta, s-ar putea spune.

Totusi, istoria nu se face prin legi inexorabile ce strivesc destinul oamenilor, iar reflexul natural al libertatii nu poate fi inhibat asa simplu de marsul progresului. Asta ar putea explica aparitia luxurianta a unor miscari de secesiune din ce in ce mai ample, si nu doar in Europa, pe fondul unei filozofii mainstream de [integrare globala](#).

In Marea Britanie, miscarea de rupere a [Scotiei](#) de regat este foarte aproape de a deveni realitate. Primul ministru David Cameron a declarat ca nu se va opune secesiunii, desi crede ca nu le va fi mai bine scotienilor fara asistenta britanica. Un referendum pe aceasta tema va avea loc pana in anul 2014. Succesul acestui act ar putea determina miscari similare din partea altor regiuni ale Marii Britanii. Tara Galilor, Cornwall si Isle of Man au ambitii explicite de autonomie teritoriala si administrativa. Toate se considera ca avand o mostenire etnica, lingvistica si culturala celtica, iar partidele "nationaliste" au devenit din ce in ce mai atragatoare pentru electorat.

In Belgia, diferendele dintre waloni si flamanzi nu dau niciun semn ca ar putea fi calmate prin centralizare, iar o miscare de separare a celor doua regiuni pare a fi singura solutie viabila. In 2007, tensiunile au lasat tara fara guvern pentru mai bine de 400 de zile.

Oricine se uita la partidele de fotbal din Spania stie ca "El Clasico", meciul dintre Real Madrid si Barcelona, reprezinta si o confruntare intre autonomia catalana si autoritarismul iberic. Despre separatismul basc a auzit mai toata lumea, iar o plimbare in superbul oras de coasta San Sebastian, dar nu doar acolo, dezvaluie turistului sute de inscriptii si grafitti-uri cu sloganul "Estás en el País Vasco, no en España". Insa si Aragonul, Galitia, Asturias sau Insulele Canare manifesta tendinte separatiste accentuate.

In Franta, bascii nu dau semne ca ar vrea sa continue in interiorul Hexagonului, ceea ce este valabil si pentru Savoia si Corsica. Pe langa toate aceste revendicari, guvernul de la Paris are de-a face si cu o problema similara celei din Marea Britanie: celtii din nord-vestul tarii.

Mai aproape de noi, Serbia trebuie sa rezolve atat problema Kosovo (de facto, independent), cat si cererile de autonomie ale Voievodinei si provinciei Sandzak.

In [Italia](#), diferentele dintre Nord si Sud nu se rezuma doar la preferinta pentru risotto, respectiv paste. Potrivit Ligii Nordului, varful si tocul cizmei sunt o povara pentru bogata Padanie (regiunea din valea raului Po), astfel incat secesiunea este singura varianta onorabila de a iesi din menghina saraciei generale. De asemenea, Tirolul de Sud este dispus sa plateasca 15 miliarde de euro Romei in schimbul independentei.

Germania, in pofida imaginii de monolit etnic, s-a lovit de pretentiile separatiste ale bavarezilor, cu toate ca miscarea si-a pierdut recent mult din elanul initial.

De partea cealalta a Atlanticului, SUA au rezolvat temporar, in secolul XIX, cu o violenta nemaintalnita, problema secesiunii, insa visul autonomiei nu a murit. Pe langa numeroasele organizatii ce lupta pentru reinvierea Confederatiei, au luat nastere multe alte asociatii dedicate secesiunii. Republica Cascadia, Alaska sau Texas doresc la randul lor ruptura de imperiul american. Dar cel mai spectaculos exemplu, prin ingeniozitatea demersului, de tentativa secesionista, il constituie Vermontul. [Thomas H. Naylor](#), profesor de economie la Duke University si liderul miscarii de independenta a micutului stat, argumenta motivele de separare: "statul american a devenit prea mare, prea centralizat, prea puternic, prea nedemocratic, prea militarist, prea imperialist, prea materialist, prea surd la nevoile indivizilor si micilor comunitati". Explicatia sa ar putea fi folosita de mai toate gruparile amintite mai sus, indiferent de asezarea politica a separatistilor de pe mapamond.

Pledoarie pentru secesiune

Scris de Ninel Ganea

Miercuri, 20 Iunie 2012 22:27

În spatele acestor rațiuni, se afla, cred, instinctul natural de a te asocia în special cu oamenii alături de care împarti o moștenire istorică și lingvistică, cel puțin.

Apoi, există argumente serioase pentru o corelație între dimensiunea mai redusă a statelor și adoptarea unei filozofii de tip *laissez faire*, ca să nu mai amintim de consecințele spectaculoase asupra diversității culturale.

“Secesiunea sporește diversitatea etnică, lingvistică, religioasă și culturală, în vreme ce secolele de centralizare au strivit sute de culturi diferite. Ea va pune capăt integrării forțate rezultate de pe urma centralizării și, în loc să stimuleze conflictul social și nivelarea culturală, va promova competiția pașnică, în condiții de cooperare, a diferitelor culturi separate geografic. Secesiunea va elimina, în particular, problema imigrației, cu care se confruntă tot mai mult atât Europa occidentală, cât și Statele Unite” ([Hans Herman Hoppe](#))

Iar în ceea ce privește problema multiculturalismului contemporan, să încheiă cu o remarcă a [economistului austriac Leopold Kohr](#)

: “E mai bine să cream state decât drepturi pentru minorități”. {jcomments on}